

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: N. S., narozen X,
státní příslušnost Gruzie,
t. č. pobytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2022, č. j. OAM-640/ZA-ZA11-ZA20-2022,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2022, č. j. OAM-640/ZA-ZA11-ZA20-2022, jímž žalovaný podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že o udělení mezinárodní ochrany v České republice žádal z důvodu obavy o jeho bezpečnost v zemi původu, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí bezpečnostní hrozbu žalobce zlehčil. Poukázal na to, že žalovaný v jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí uvádí, že civilní úřady ne vždy udržují efektivní kontrolu nad bezpečnostními složkami, potvrzuje porušování soudní nezávislosti a nestrannosti. To samo o sobě dle žalobce potvrzuje, že se nemá v zemi původu jak dovolat účinně ochrany ve své věci.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, kterou Česká republika považuje v současnosti, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, za bezpečnou zemi původu. Přesto žalovaný komparoval tento závěr s obsahem podkladu pro rozhodnutí (Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav – duben 2022) a nezjistil, že by se v současné době Gruzie z jakéhokoli důvodu za bezpečnou zemi v kontextu žalobcem sděleného azylového příběhu považovat nedala. Žalovaný s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008-70 zdůraznil, že hlavní odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí leží právě na samotných žadatelích, přičemž konstatoval, že uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení žalobce v řízení o mezinárodní ochraně jednoznačně nedostál. Žalovaný uzavřel, že žalobcem uvedené skutečnosti se netýkají okolností, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Poukázal na to, že žalobce naopak uvádí zcela zjevně ekonomické motivy odchodu z vlasti a prezentuje svoji snahu vydělat si mimo zemi původu na splacení dluhů v zemi svého původu, neboť, jak sám tvrdí, výdělkové možnosti v zemi původu na tento účel nepostačují. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný souhlasil s rozhodnutím věc bez nařízení jednání a žalobce se po řádném poučení, že může nesouhlasit s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
5. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
7. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

8. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely zákona o azylu považuje za bezpečnou zemi původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
9. Podle § 2 bodu 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie.
10. Soud poukazuje na to, že charakteristickým znakem řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zdůraznění důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, v němž uvedl: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
11. Jinými slovy, pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi tzv. bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že jeho žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu.
12. Žalobce jako občan Gruzie, kterou Česká republika považuje za bezpečnou zemi, v průběhu řízení o mezinárodní ochraně vypověděl, že v Gruzii má finanční problémy, má hodně dluhů a kvůli tomu, že je nebyl schopen splácet, odjel z Gruzie. Uvedl, že si půjčil od banky i soukromých věřitelů v roce 2018 asi 50 000 USD. Soukromí věřitelé mu vyhrožovali, že ho zabijí, přičemž na polici se neobrátil z důvodu korupce. Dále vypověděl, že v Gruzii žije jeho bývalá manželka a dvě dcery a syn. V Gruzii byl naposledy v listopadu 2021 asi 15 dnů. Uvedl, že v Gruzii nebyl členem žádné politické strany a nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

politicky aktivní. Současná manželka, se kterou se v lednu 2022 oženil, žije na Ukrajině. Do České republiky žalobce přicestoval v únoru 2022. V České republice by si chtěl zlegalizovat pobyt, pracovat a vydělat si na splacení dluhů.

13. Soud konstatuje, že žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany neprokázal, že v jeho konkrétním případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi. Především totiž neobjasnil, proč mu nemohou poskytnout ochranu před údajnou hrozbou ze strany neznámých osob z řad jeho věřitelů orgány jeho domovského státu. Ze zprávy o zemi původu žalobce přitom vyplynulo, že Gruzie je bezpečnou zemí, která je schopna svým občanům ochranu ze strany státu zajistit. Obecné tvrzení žalobce o tom, že by to z důvodu korupce nemělo smysl, tak nemůže obstát. K obavám z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob a též k podmínkám nemožnosti domoci se náležité ochrany od státu se přitom Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil tak, že má-li žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není to bez dalšího důvodem pro udělení azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003-49, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003-44, ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, nebo dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54). Jestliže žalobce obecně nedůvěřuje v justiční systém v zemi jeho původu, k tomu soud připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce ve vlasti nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, a ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40).
14. K problematice legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, *„[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.“* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, nebo ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).
15. Soud tak dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že žalobce neuvedl natolik ucelená, přesvědčivá a relevantní fakta, aby z nich bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování v zemi původu, a tedy nepovažovat Gruzii ve vztahu k jeho osobě za bezpečnou zemi původu. Žalovaný se věcně, srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s tvrzeními žalobce. Závěru žalovaného o tom, že žádost žalobce bylo namístež zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, přisvědčil tudíž i soud. Žalovaný nepostupoval v rozporu s požadavky kladenými na správní orgán rozhodující o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
16. Pro úplnost soud uvádí, že žádné z tvrzení žalobce nemířilo k tomu, že by snad jeho azylový příběh souvisel s oblastí Abcházie nebo Jižní Osetie, které nejsou podle vyhlášky č. 328/2015 Sb. považovány za bezpečné.
17. Z výše uvedeného vyplývá, že soud v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a proto soud výrokem II. tohoto rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 24. ledna 2023

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.